

[Auken.]

stovte europæiske venstre søger at manøvrere sig frem med lunkne, intetsigende standpunkter.

Jeg har ved den sidste markedsdebat, vi havde her i folketinget i maj måned, gjort mig til talsmand for skabelse af en debat omkring vores europæiske politik, hvor de forskellige holdninger, målsætninger, synspunkter og analyser blev trukket klart op, så hverken udlandet, befolkningen eller embedsmændene kunne være i tvivl om de politiske præmisser, hvorpå vores politik i EF hvilede. Vi kunne diskutere vores langsigtede og vores kortsigtede politik, vores politik i forhold til det samarbejde, der allerede er etableret, og det, som endnu kun er i støbeskeen.

Ingen kan vel vente, at vi skulle nå frem til de samme svar på disse spørgsmål i denne debat, det ville være et urimeligt forlangende, men man kunne vente, at politikerne gik forrest i den folkelige debat, og det var dem, der markerede synspunkterne. Regeringen har derimod valgt at lægge sig i baghjulet på de øvrige EF-lande, navnlig EF-stormagterne, ud fra det synspunkt, at det var vigtigere, at feltet kørte, og at Danmark var med, end det var at være med til at bestemme retningen og farten i kørslen.

Udenrigsministerens redegørelse til folketinget er den bedste illustration af, at enten har Danmark ikke nogen klart formuleret EF-politik, eller også ønsker man ikke at afsløre den over for offentligheden. Personligt hælder jeg mest til den første fortolkning, nemlig den, at vi tilsyneladende desværre i øjeblikket ingen EF-politik har. Lad mig tage et par konkrete eksempler.

På det regionalpolitiske område er konturerne af det tidligere danske standpunkt udvisket. Der er ikke længere krav om væsentlige fremskridt i det monetære samarbejde som betingelse for at acceptere en regionalfond. Der er heller ikke længere noget krav om, at pengene skal bruges til noget fornuftigt — det skulle synes en selvfølgelig betingelse, men det er det ikke for folk, der kender EF-samarbejdet mere indgående — bortset fra et sympatisk ønske, som udenrigsministeren udtrykker, om „at sikre en koncentration af indsatsen i de områder, der har det største behov.“ Men der er ingen

danske betingelser udtrykt med dette, det er blot et fromt ønske fra udenrigsministerens side. Hvis de store EF-lande — og det er det, der kendsgerningen — i alle tiders studehandel finder frem til et becosteligt Ebberød Bank-forslag med dobbelt administration, som savner sidestykke selv i dansk amsadministration, hvor halvdelen af EF betragtes som et udviklingsområde, og hvor ordningen bliver sådan indrettet, at den i praksis ingen fornuftig mening giver, men en ordning, som der er enighed om mellem de store EF-lande, ja, så er vi fra dansk side med den politik, som udenrigsministeren her har lagt frem, parat til uden at mukke at sluge kamelen.

Eller energipolitikken. Tilsyneladende baserer regeringen hele sin udadvendte energipolitik på vage forventninger til en fælles politik i EF, til den højt besungne solidaritet inden for EF. Men har regeringen gjort sig konkrete tanker om dette samarbejde? Har man virkelig prøvet at presse på? Ikke så vidt offentligheden ved. Hvis man har taget skjulte initiativer, så var denne debat vel den bedste lejlighed til at indhøste hæder på dette område. Har vi virkelig prøvet at presse på? Jeg har et par gange i markedsudvalget spurgt ministeren herom og kun fået henholdende svar. Og har man kæmpet for, at EF-samarbejdet på energipolitikens område blev så åbent som muligt, at f. eks. de nordiske lande og Schweiz, Østrig og beslægtede lande kom med? Ja, det er to gange i markedsudvalget blevet pålagt regeringen at gøre noget ved det, men hvad er der sket? Ingenting tilsyneladende.

På det indenrigsøkonomiske område er regeringen ikke bange for eventuelt at støde det danske arbejdsmarked ud i kaos på grund af oliekrisen. Handels- og økonomiministerens har holdt mange manende taler herom. Men når det gælder oliekrisisens betydning i det internationale samarbejde, så er man langt mere nonchalant fra regeringens side. Selv om det eneste seriøse tilbud om international solidaritet i oliekrisen, der hidtil er kommet til Danmark, er kommet fra Norden, nemlig den norske handelsminister Evensens tilbud, ja, så havde regeringen ikke engang så megen interesse herfor, at et regeringsmedlem kunne afse tid til at deltage i drøftelserne på nordisk plan, selv om man var blevet høfligt indbudt hertil.